

GRÄSET ÄR ALLTID GRÖNARE...

När jag under några år i slutet på 90-talet bodde på Ohaus North-shore, umgicks jag mycket med en udda figur - Jonah. Jag mötte honom på Awaii Lane i Haleiwa. Vi surfade mycket tillsammans och pratade om allt och inget. Han var lite av stereotypen av en soul-surfer. Vi levde i enkelt byggda hus på Awai Lane i Old Haleiwa Town. Jonah brukade väcka mig genom att kasta Kokui Nuts på de lövtunna väggen till mitt hus; dags för morgonsession. Vi brukade plocka mango, guava och annanas tillsammans. Vi surfade Pipe, Sunset, Alii. Vi surfade mest Oahu men var alltid sugna på att besöka Hawaiis andra öar och dess surfing. Alla pratade om Maui och Kauai. Frågade man om Big Island skrattade många och sa att där finns bara lava och snö - inget bra surf. Därför blev jag förvånad när jag för något år sedan fick ett vykort från min gamla vän, vilket var poststämplat på Big Island.

Jag hade inte träffat Jonah på ett tag, då jag varit allt mindre på Hawaii de senaste åren och istället levt med Surfakademin på andra platser. Men jag var nyfiken på vad som hänt med honom och det där med bra surfing på Big Island. Jag bestämde mig för att

söka upp min gamla surfvän. Det blev ett spännande återseende. Big Island välkomnar inte dig på det sätt en bilförsäljare gör när du går in i hans butik. Big Island vill inte ha något av dig. Den frågar inte efter ditt namn, ber dig inte att stanna. Istället sitter den bara där som en vacker kvinna på andra sidan väntplatsen. Hon är för vacker för dig. De flesta passerar henne och går på enklare byten. Billigare och mer använda destinationer, med blonda och utnyttjade stränder. Big Island är annorlunda.

Big Island är för surfaren som vill ha en mer soulfylld och lugn upplevelse. Många av 60- och 70-talisturfarna talade om soul och känsla. Många av dem är nu mainstream-företagare och driver affärer från sönderexploaterade North Shore på Oahu. Vad hände med den sanna soulsurfaren? Vad hände med själsliga buddahmeditationsälskande vegancrowden? Donovan kanske någon tänker. Donovan är bara en i raden av stora affischnamn inom branschen som säljer tees tillverkade av barn i asien med stora logotyper på. Men finns det inga sanna hippiesurfare kvar? Gick alla och blev mainstream... Nej! Några tog sin bräda och siktade in sig på den

sista rena tillflyktsorten av genuin hawaiiansk soulsurfing: skägg, ganja, meditation, smoothies, Pahoia hippie style, peace, love & surfing.

Jag har en underbar tid med Jonah. Vi shapar brädor, åker och hälsar på Pele och kollar in lavan. Går upp på världens högsta berg - Moana Kea (1). Och givetvis åker vi och surfar de mest perfekta vågorna. Vi har det för oss själva. Vattnet är glasklart. När jag rider vågen ser jag genom vattnet djupt ner, jag ser revet och korallerna som jag surfar över. Jag kan se klart lysande revfiskar i alla färger och vackra havssköldpaddor. Och där en Humuhumunukunukuapua'a (2).

Men om det är så bra surf här - varför hör man aldrig talas om Big Island? Shane Dorian är från Big Island, men han vägrar konsekvent att prata om vågorna här. Kelly Slater köpte nyligen mark ovanför Kona där han kommer att bosätta sig när han drar sig tillbaka. Inte heller Kelly vill diskutera vågorna, men enligt hans självbiografi, så är 4 av hans topp-tio-vågor på Big Island! Det är

en väl bevarad hemlighet.

Mötet med Jonah och Big Island får mig att återigen ställa frågan - varför surfar jag? Är det för att andra skall se mig? För någon sponsring eller punk-emo-skit? Eller är det för de galna scenerna i Five Summer Stories eller Many Classic Moments. Det jag vill komma fram till är att det finns platser som inte har blivit köpta och exploaterade. Det finns platser där regnbågar inte bara är minnen från gamla filmer. Det finns platser som Big Island. Och gräset är alltid grönare på andra sidan.

Jonas Holmer / Big Island 09

1 Mätt ifrån havsbotten är Moana Kea världens högsta berg med sina dryga 10.000 meter.

2 Humuhumunukunukuapua'a är Hawaiis vackra nationalfisk